

Răpire

Zorica Latcu

Mergeam prin intunerec, undeva.
Faclie-aveam, gatita dinadins;
Dar iata ca din umbra mi-o a stins
Si m-a luat de mana Cineva.
N-am intrebat nimic. Paseam arar
Si-asă-mi parea cararea de fierbinte,
Ca tainic gandul staruia in minte:
Sa nu-mi atarne haina jos in jar.
Simteam dogoarea flacarei in jur
Si ma uimeam ca nu-i vedeam lucirea.
Mergand, stiam ca las in urma firea
Si-am inceput sa vad, ca printr-un ciur.
Cuvinte, cum nu pot sa prind in voi,
Simtirea mea, in voi ca sa ramana?
Mergeam prin flacari negre, mana-n mana,
Topiti in vesnicie, amandoi.
Si-atat era de dulce acest mers,
Incat as fi dorit ca niciodata
Sa nu atingem tinta-ndepartata.
Dar bezna-n jur s-a sfasiat, s-a sters.
N-am cunoscut pe Cel ce ma ducea,
Si nici n-am vrut. Lumina se marise,
Paseam prin alb, vecia-ncaruntise
Si flacara din juru-mi stralucea.
Cu ochii beti de albul mult, catam
Sa vad un chip: o umbra sau o raza.
Ci ochi-mi n-au avut nimic sa vaza,
Decat lumina alba. Inotam
In valuri de lumina, undeva.
Si n-am stiut ca asta e iubire,
Sa treci din bezna in nemarginire,
Cu mana stransa-n mainile Cuiva.
Cand ne-am oprit, s-a-ntors privirea mea
Spre Cel ce ma dusese. Si uimita,
Am cunoscut lumina nesfarsita,
Ca toata, valuri, de la El venea.